

מחודדים

ת"ר ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין ל.)

**אחינו כל בית ישראל התתונים בצורה ובשביח העומדים
בין בים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם וישיעם
ויצאם מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעפוד
לגאולה השתא בעגלה ובזמן קריב ונאמר אמן:**

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ

הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
335

הבעלים מתייאשים בגזלן אם בישראל או בעכו"ם וכנ"ל,

דף קי"ד - ע"ב

המציל נחיל של דבורים אם נתייאש בעלים הרי אלו שלו, אבל אם אין ידוע שנתייאש אינו שלו אע"פ שאינו של הבעלים אלא מדרבנן מפני דרכי שלום.

היו הבעלים מרדפים אחר נחיל של דבורים נאמנים אשה וקטן המסיח לפי תומם לומר מכאן יצא נחיל זה.

אין מסיח לפי תומו כשר אלא בעדות אשה שבויה שספק בעלמא הוא, ובדיני דרבנן כגון נחיל של דבורים שקנין דרבנן הוא ובתרומה דרבנן.

מהלך בתוך שדה חבירו להציל נחיל, ואם הזיק משלם, נתיישב דבוריו על שוכתה של אילן חבירו **לת"ק** לא יקוץ את הסוכה להוליך כולם ביחד, ואפילו על מנת ליתן דמים, **לרבי ישמעאל** בנו של רבי יוחנן בן ברוקה תנאי בית דין הוא שקוצץ ונוטל דמי סוכו מתוך נחילו, ושיהא שופך יינו ומציל דבש של חבירו ונוטל דמי היין מתוך הדבש, ושיהא מפרק עציו וטוען פשתן ונוטל דמי עצים מתוך פשתן, שעל מנת כן הנחיל יהושע את הארץ.

משנה . המכיר כלים וספרים ביד אחר, ויצא קול שנגנבו כליו ועדיין לא נתייאש הבעלים ישבע הלוקח כמה שילם עבורם ויחזיר לו כליו והבעלים ישלם ללוקח משום תקנת השוק, ודווקא אם יצא הקול על ידי שצעק בלילה נגנבו כליו ובאופן שבאו בני אדם וראו מחתרת חתורה בתוך ביתו ובני אדם שלנו בתוך ביתו יוצאים וחבילות של כלים וספרים על כתפיהם והכל אומרים נגנבו כליו של פלוני, ואם הוא עשוי למכור כליו צריכים הם לומר כליו וספריו הללו.

בבא קמא דף קט"ו . יום א' פרשת כי תשא

ט"ז אדר א' תשפ"ד

גנב ומכר והוכר הגנב או ועדיין לא נתייאש בעלים/לוקח שאמר לטבח לעניין מתנות כהונה/תקנת השוק/זה בא בחבית וזה בכד/מים מגולים/חבית יין שנטמאה

דף קט"ו - ע"א

גנב ומכר ואחר כך הוכר הגנב, **לרב יוסף** אם לקח לפני יאוש אע"ג שנתן דמיו לגזלן מ"מ דינו כגנב כלפי הבעלים, והנגזל מוציא ממנו כליו בחינם [ואם ירצה דינו עם הגזלן, ובאופן שלא הוכר הגנב משלם לו דמיו] **ולאב"י** לרב משמיה דרבי חייה דין הנגזל עם הגזלן, לקחו אחר יאוש דין הנגזל עם הגזלן ולא עם הלוקח.

לוקח שאמר לטבח מכור לי מעיה של פרה והיה בה קיבה של מתנות כהונה נותן לכהן ואין הטבח מנכה מן הדמים שהלוקח ידע שהקיבה שם ואינו מוכרה לו, לקח ממנו במשקל אם שקל הלוקח בעצמו נותנו לכהן ומנכה למוכר מן הדמים, ואם שקל לו הטבח דין הכהן על הטבח שהוא גנב ראשון, ולרב חסדא הגוזל ובא אחר וגזלו רצה מזה גובה רצה מזה גובה.

נתייאש הבעלים כשהיה גזילה ביד לוקח **לרב זביד** לדעת רבי

בבא קמא דף קי"ד . יום שב"ק פרשת תצוה
ט"ו אדר א' תשפ"ד

ישראל שמעיד לטובת גוי/ישראל שמוכר לגוי שדה סמוך למיצר ישראל/נתנו לו מוכסים חמור או כסות אחר/עורות לעניין קבלת טומאה/המציל מן הנהר ומן הגייס/המציל נחיל מן הדבורים/המכיר כלים וספרים ביד אחר

קי"ד - ע"א

ישראל שהוא עד אחד המעיד לטובת עכו"ם נגד ישראל בדייני עכו"ם שבכפר משמתים מפני שהם מוציאים ממון בעד אחד, אבל **בדייני עכו"ם של השלטון** מותר שאין מוציאים ממון בעד אחד אלא מחייבים אותו שבועה כדן ישראל, ואיבעיא אם הוא אדם חשוב וסומכים עליו כשני עדים אם מותר ואינו יכול להשתמט מהם.

ישראל המוכר לעכו"ם שדה על מיצר ישראל אע"פ שלא עבר על דין בר מצרא משמתים אותו עד שיקבל עליו כל אונס שיבוא עליו מחמת העכו"ם.

משנה . נטלו מוכסים את חמורו ונתנו לו חמור אחר - לתנא דמתניתין הרי אלו שלו שמסתמא נתייאש הבעלים וקנה ביאוש ובשינוי רשות, **ללישנא קמא** תנא בברייתא חולק וסובר שיחזיר לבעלים הראשונים שהמוכס לא קנה ביאוש בלי נתינת דמים או שינוי מעשה וכשבא ליד השני באיסור הגיע לידו, **ללישנא בתרא** גם לתנא בברייתא קנה, ואם אמר אי אפשרי בממון שאינו שלי מחזיר לבעלים הראשונים ולא למוכס.

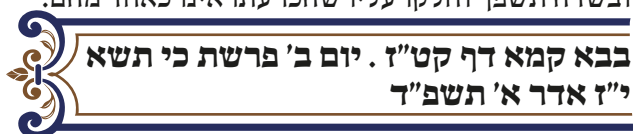
נטלו ליסטים כסותו ונתנו לו כסות אחרת הרי הוא שלו מפני שהבעלים מתייאש, לרב אשי דווקא ליסטים עכו"ם אבל ליסטים ישראל אין הבעלים מתייאש אלא בליסטים ישראל כיון שדייני ישראל לא חובטים במקלות לקיים הפסק או שאומרים הבא עדים שגנב ממך, אבל ליסטים עכו"ם שדנים בגאווה ובזרוע אינו מייאש.

עורות של בעל הבית שחשב להשתמש בהם בדבר שאין בו חיסרון מלאכה ירדו לידי קבלת טומאה עם המחשבה, **עורות של עבדן** שמסתמא עומד למכירה אין מחשבתו מחשבה, **עורות של גזלן - לתנא קמא** אין מחשבה מטמאו שאין הבעלים מתייאש ויודע מי גזלו, **עורות של גנב** מחשבה מטמאו שהבעלים מתייאש ואינו יודע מי גנבו, **לרבי שמעון** של גזלן הבעלים מתייאשים שהגזלן גבר אלים הוא, של גנב אינו מתייאש, **לעולא** נחלקו אם לא שמע שנתייאש הבעלים אבל אם ידוע שנתייאש דברי הכל קנה ביאוש, **לרבה** נחלקו גם בידוע שנתייאש, **לרבי** בין בגנב ובין בגזלן נתייאש הבעלים.

המציל מן הנהר או מן הגייס אם נתייאש הבעלים הרי אלו שלו, **המציל מן הליסטים** תלוי במחלוקת רב אשי ורב יוסף מתי

מטמא על הטהור, ומן הטמא על הטמא **לתנא קמא** מותר לרבי נחמיה אסור ובדמאי התירו שרוב עמי הארץ מעשרים.

חבית יין של תרומה שנטמאת, לבית שמאי תישפך כולו יחד שחוששים שמא יבוא לידי תקלה, לבית הלל תעשה זילוף ולא חוששים לתקלה [בזמן קצר כזה], לרבי ישמעאל בן רבי יוסי בבית תעשה זילוף ובחוץ תשפך הכל, או בישן תעשה זילוף ובשדה תשפך וחלקו עליו שהכרעתו אינו כאחד מהם.

אמר לבעל הספינה טול דינר/שטף נהר חמורו/ שיירא/הגזל שדה ואנסים גזלו מהגזלן

דף קט"ז - ע"א

היה בורח מבית אסורים ואמר לבעל ספינה טול דינר והעבירני והעבירו, יכול לומר לו משטה אני כך ואין לו אלא שכר, ואם היה לו הפסד על ידי זה כגון שהיה צייד ונתבטל ממלאכתו נותן לו שכרו משלם, וכן אם שפך יין כדי להציל דבש של חבירו ואמר אציל את שלך ואתה נותן לי דמי שלי חייב שההפסד ניכר.

שטף נחל חמורו וחמור חבירו וירד להציל של חבירו בתנאי שישלם לו דמי שלו ועלה חמור שלו מאליו, חייב לשלם לו שנתחייב לו משעה שהפקיר חמורו וזכה בחמור מן ההפקר.

שיירא שכל יום היה אחד מבני השיירא מאכיל חמור לארי שליווה אותם, אם הארי לא אכלו הרי הוא של הבעלים ואינו צריך לזכות בו ולא הפקיר אלא לארי ולא לכל העולם.

שטף נחל חמורו וחמור חבירו וירד להציל חמור חבירו ולא הצליח, אין לו אלא שכר פעולה ולא דמי חמור, ואינו דומה לשוכר פועל להביא מאכלים בשביל חולה וכשחזר מצאו מת או שהבריא וחייב לשלם לו כל שכרו ששם הביא מה שאמר לו וכאן לא הביא לו חמורו.

דף קט"ז - ע"ב

שיירא שהייתה מהלכת במדבר ועמד עליה גייס לבוזה והתפשרו עמהם בממון מחלקים ביניהם לפי ממונם, ואם שכרו מורה דרך מחשבין אף לפי נפשות שטעות במדבר סכנת נפשות הוא, ואם יש מנהג בין החמרים לחלק לפי נפשות או ממון הולכים אחריו, ואם עשו תנאי שאם יאבד חמורו של אחד מהן חייבים להעמיד לו חמור אחר חייבים להעמיד לו כל זמן שלא פשע בשמירתו, ואינו יכול לומר תנו לי ממון ואני אקח חמור לעצמי ששמה לא יקח חמור והם לא התנו אלא שיקח חמור.

ספינה שעמדה עליה נחשול בים והקילו ממשאם, מחשבים לפי משאוי ולא לפי ממון, ולא ישנו ממנהג הספנים, ורשאים הספנים להתנות שכל מי שיאבד ספינתו נעמיד לו ספינה אחרת אם לא איבדו בפשיעה ולא פירש למקום שאין הספינות הולכות אפילו אם הלך בניסן שגדל הנהר מהפשרת שלגים במקום שהספינות הולכות בתשרי ונטבעה.

שיירא שעמד עליו גייס במדבר ועמד אחד והציל, אם הם יכולים להציל הציל לכולם אפילו אמר שמציל לעצמו, אם אינם יכולים להציל הציל לעצמו אפילו לא אמר שמציל לעצמו, אם הם יכולים להציל על ידי הדחק ואמר שמציל לעצמו ושתקו גילו דעתם שמתייאשים והציל לעצמו, ואם הם שותפים בין יכולים להציל בין אינם יכולים להציל הציל לשניהם, ואם אמר שמציל לעצמו הציל לעצמו, ואם הוא פועל של בעל הספינה אפילו אינם יכולים להציל הציל למשכיר, ואם אמר אני מציל לעצמי הרי הוא חוזר מהשכירות ופועל יכול לחזור בו אפילו בחצי היום והציל לעצמו.

משנה . הגזל שדה מחבירו ואנסים גזלו מהגזלן אם

חייא הלוקח קנה ביאוש ושינו רשות ודין הנגזל רק עם הגזלן, **לרבי ינאי** לא קנה הלוקח שיאוש ושינוי רשות קונה רק אם נתייאש קודם שהגיע לרשות הלוקח, ודין הנגזל או עם הגזלן או עם הלוקח.

גנב ומכר והוכר הגנב ועדיין לא נתייאש בעלים הלוקח מחזיר הטלית **לרב פפא**, לדעת רבי חייא הלוקח תובע מעותיו מהגזלן ואין הנגזל צריך ליתן לו משום תקנת השוק כיון שהוכר הגנב, **ולרבי ינאי** הנגזל חייב להחזיר לו הדמים משום תקנת השוק.

בגנב מפורסם לא עשו תקנת השוק כיון שהלוקח ידע שהוא גזלן והיה לו לחוש שגזל בידו.

גנב ופרע בהם חוב לא עשו תקנת השוק שהמלווה לא הלוה מעות על דעת חפץ זו מה שאין לוקח.

גנב שלוח ונתן הגניבה למשכון אם הגזילה שווה מאתיים ומשכנו על חוב של מנה עשו בו תקנת השוק, משכנו על חוב של מאתיים **לאמימר** לא עשו תקנת השוק דאין דרך להלוות על כל שיווי המשכון ולא הלוה לו על דעת המשכון, **לרבא** עשו בו תקנת השוק, וכן הוא ההלכה.

גנב שמכר הגניבה השוה מנה במאתיים **לרב ששת** לא עשו בו תקנת השוק שכשם שמאה העודפים מתנה היא כך מאה השוה כנגד הגניבה מתנה היא, **לרבא** עשו בו תקנת השוק ונוטל הלוקח מן הגזלן מאתיים שמכר לו בדמים יקרים, וכן הוא ההלכה.

גנב שהיה חייב ד' זוז וגנב בגד ונתנו למלווה והלווה לו עוד ד' זוז ובא נגזל ותבע הבגד לרב הונא אין זכות למלווה לתבוע מהנגזל ד' זוזים הראשונים משום תקנת השוק, שהוא כנגב ופרע בחובו, אבל על ד' זוזים האחרונים יש לו זכות שתקנת השוק דדינו כמשכון, **לרב** כהן אין לו תקנת השוק גם על ד' זוזים האחרונים שכשם שהאמינו בלי משכון על זוזים הראשונים כך האמינו על זוזים האחרונים וכן הוא ההלכה.

גנב שמכר הגניבה בשמונים זוז והלוקח מכר ללוקח שני במאה ועשרים זוז, **לאביי** הנגזל נותן ללוקח שני שמונים זוז ולוקחו ממנו ולוקח שני גובה מלוקח ראשון ארבעים זוז, **לרבא** לוקח שני יש לו זכות תקנת השוק והנגזל נותן לו מאה ועשרים זוז והנגזל גובה ארבעים מלוקח ראשון ושמונים מהגזלן.

דף קט"ו - ע"ב

משנה . זה בא בחבית יין וזה בא בכד דבש, נסדקה חבית של דבש ושפך השני יינו והציל הדבש לתוכו, אם הדבש היה הולך לאיבוד הרי הוא כמציל מן ההפקר וכל הדבש שלו, אבל אם היה החבית מכוסה ולא נשפך הכל אלא מעט מעט אינו כזוכה מן ההפקר ואין לו אלא שכר הכלי ושכר הפעולה, ואם אמר אציל את שלך ותן לי דמי היין חייב ליתן לו, והוא הדין בשטף נחל חמורו וחמור חבירו.

היה טעון כדי יין ושמן וראה שהם משתברות לא יאמר הרי זה תרומה ומעשרות על פירות שיש לי בביתי, ואם אמר כן אם הכל היה נשפך יחד לא אמר כלום שהם הפקר, אם יכול להציל על ידי הדחק דבריו קיימים, ואם לא יהיה אלא קצת הפסד ביין טמא וחדש שאינו ראוי לזילוף ואין בה הפסד כהן מותר לומר כן לכתחילה [ואין בו הפסד כהן במה שיכול לישנו עד שיהא ראוי לזילוף שאסור לישנו וחוששים לתקלה] ובשמן אסור מפני הפסד כהן שראוי להדליק בו.

מים שנתגלו לא ישפכם ברשות הרבים, ולא יגבל בהם את הטיט, ולא ירבוץ בהם הבית שלא יעבור עליהם אדם יחף ויכנס ארס של נחש ברגלו, ולא ישקה מהם בהמה שמא ישחוט אחרי כן.

מים מגולים שהעבירם במסנת, לת"ק יש בה משום גילוי **לרבי נחמיה** אם התחתונה מכוסה המים שבתוכה מותרים, ואם עירבם אסורים.

תורמים מן הטהור על הטהור ומן הטהור על הטמא ולא

דף קי"ז - ע"ב

נפקד שהיה אצלו כוס כסף ובאו גנבים והראה להם הכוס אם הוא עשיר ובאו גנבים משום ממונו חייב משום והציל עצמו בממון חבירו אבל אם אינו עשיר באו בשביל הכוס ופטור (אפילו נשא ונתן ביד ולכן הפקידוהו שיציל עצמו בו אם יבואו עליו משום הכוס) הפקידו אצלו מעות של פדיון שבויים ונתנו להם פטור ואין לך שבויים גדול מזה (אפילו היה עשיר ובאו עליו משום ממונו).

הרודף אחר חבירו להורגו ושיבר כלים שלו או של כל אדם פטור שחייב בנפשו וקם ליה בדרכה מיניה, נרדף ששיבר כליו של רודף פטור שהרי מותר אפילו להורגו ולא יהא ממונו חביב עליו מגופו, שיבר של שאר בני אדם חייב שאסור להציל עצמו בממונו של חבירו, רודף אחר רודף להציל הנרדף ושיבר כלים של רודף או של כל אדם פטור ולא מן הדין אלא שאם לא כן אין לך אדם שמציל את חבירו מן הרודף.

חמור שבתוך הספינה שהיה רוצה להטביע את הספינה ואנשים שעליה יש לחמור דין רודף ומותר להשליכו לים.

משנה . הגוזל שדה מחבירו ושטפה נהר, לרבי אליעזר חייב להעמיד לו שדה אחר ויש גזילה בקרקעות שנאמר 'וכחש בעמיתו בפקדון וכו' או מכל אשר ישבע עליו לשקר' ודרש ריבוי מיעוט וריבוי וריבה הכל ומיעוט רק שטרות, **לחכמים** אומר לו הרי שלך לפניך ואין גזילה בקרקעות שדרשו כלל ופרט וכלל ואי אתה דן אלא כעין הפרט ואינו חייב בהשבה ובשבועה אלא דבר המטלטל וגופו ממון יצאו קרקעות ועבדים שאין מטלטלים שהוקשו לקרקעות ושטרות שאין גופם ממון.

הגוזל שדה מחבירו והיתה פרה רבוצה בה ושטפה נהר, לרבי אליעזר ויש גזילה בקרקעות כיון שחייב לשלם על הקרקעות חייב גם על המטלטלים שבתוכה ומטלטלים נקנים אגב קרקע, **ולרבנן** ואין גזילה בקרקעות לא קנה שדה ולא הפרה שבה.

בבא קמא דף קי"ח . יום ד' פרשת כי תשא י"ט אדר א' תשפ"ד

מקום להחזרת מלוה או פיקדון/מנה לי בידך והלה אומר איני יודע/הגונב טלה מן העדר והחזיר/הגביה שה מעדר חבירו/שומר שגנב מרשות עצמו/הבליע דמי הגניבה בתוך המקח/אין לוקחים מן הרועה והנשים

דף קי"ח - ע"א

משנה . גזל את חבירו או שלוה או שהפקיד ממנו בישוב ואינו תובע אינו יכול לכופו לקבל החוב או פיקדון במדבר שאינו מקום שמור, ואם המפקיד אמר בשעת ההפקדה שיהא פקדון אצלי ואני יוצא למדבר ואמר הנפקד גם אני יוצא למדבר אם ארצה אחזיר לך שם יכול להחזירו גם במדבר אע"פ שלא התנה תנאי גמור, כיון וידע המפקיד שהנפקד יוצא למדבר צריך לקבלו שם.

מלוה יכול לתבוע חוב מלוה בכל מקום אפילו במדבר וידו על העליונה, **אבידה ופיקדון** לא ניתנו לתבוע אלא במקומם.

משנה . האומר לחבירו מנה לי בידך, והלה אומר איני יודע אם פרעתיך חייב, איני יודע אם גזלתיך או הלוויתיך או הפקדת אצלי **לרב הונא ורב יהודה** חייב דברי ושמא ברי עדיך, **לרב נחמן ורבי יוחנן** פטור ומעמידים הממון בחזקתו, וחייב שבועת היסת, ואינו יוצא ידי שמים עד שמשלם לו.

האומר לחבירו גזלתיך הלוויתיך הפקדת אצלי ואיני יודע אם החזרתי לך, ואין הלה תובעו חייב ידי שמים כיון שיש קצת טענת ברי שהרי יודע שגזל ולוה ונפקד אצלו, אבל אם אינו יודע אם גזל או לוה או נפקד אצלו פטור גם מידי שמים.

משנה . הגונב טלה מן העדר והחזיר, לרב אם הכירו

מכת מדינה היא שאנסוהו קרקעו עם קרקעות של אחרים אומר הרי שלך לפניך ואם אנסו רק שדה שלו חייב, אם לא גזל השדה רק שמע שבית המלך מבקשים לגזול שדות והראה להם שדה חבירו חייב להעמיד לו שדה אחר, וי"א שאנס שאמר לו הראיני שדך והראה גם שדה חבירו שחייב.

בבא קמא דף קי"ז . יום ג' פרשת כי תשא י"ח אדר א' תשפ"ד

המראה כרי חבירו לאנסיים/המראה כדי להציל עצמו/ר' יוחנן ורב כהנא/שומר שגנבו ממנו כוס כסף/הרודף אחר חבירו ושיבר כלים/הגוזל שדה מחבירו ושטפה נהר

דף קי"ז - ע"א

הראה כרי של חבירו לאנסיים הוא מסור וחייב מדין גרמי וכמבואר במשנה שהמראה שדה חבירו לאנסיין חייב [והיינו שלא אנסוהו להראות וכדלקמן].

לרב הונא בר חיאי לא לומדים מחיוב קנס דרבנן לשאר עובדות כיוצא בהם, **ולרב יוסף** לומדים, ונחלקו בביאור המשנה 'המטמא והמדמע והמנסך במזיד חייב וחזרו לומר אף המדמע' חולין בתרומה מה שבתחילה לא אמרו מדמע משום שלא לומדים מקנס או משום שלא חששו להפסד מועט כיון שמדמע ראוי לכהן, וכן נחלקו בביאור הברייתא 'בראשונה היו אומרים המטמא והמדמע וחזרו לומר אף המנסך' אם בראשונה לא אמרו כן שלא לומדים מקנס או משום שבתחילה סברו פטור משום שהחיוב מיתה מתחיל משעת הגבהה כיון וצורך ניסוך הוא ופטור מממון משום פטור קם ליה בדרכה מיניה, ולבסוף סבר שחייב ממון משעת הגבהה ואין חיוב מיתה אלא בשעת ניסוך.

עכו"ם שאנסוהו לישראל להראות שדה חבירו והראה כדי להציל את עצמו פטור גם למי שדן דיני גרמי, אם נטל ונתן ביד חייב גם למי שלא דן דיני גרמי, ואם לא אנסוהו והראה להם מעצמו חייב ולמי שדן דיני גרמי אפילו לא נטל ונתן ביד, ואם אנסו להראות יינו והראה להם ואמרו לו שסייעם להוליכו לבית המלך פטור אף שנשא ונתן ביד שהוא כאילו שרפו ולקחו ממנו בשעה שהראה, ואם היה האנס מצד אחד של הנהר והממון מצד השני והאנס לא היה יכול ליטול ואמר לישראל שיתן לו הישראל חייב כיון שלא היה ביד העכו"ם ליטול.

שנים שהיו רבים על מכמורת דגים או חיות כל אחד אמר שלי הוא, מסרו אחד מהם למלכות לאביו יכול לומר שלי מסרתי, **לרבא** מנדים אותו עד שיביאו מהם ויעמוד בדין עם בעל דינו.

מותר להרוג ישראל הרוצה למסור ממונו של ישראל שאין מרחמים עליו.

רב ציווה לרב כהנא לברוח לארץ ישראל מפני שהרג מוסר, ויקבל עליו שלא יקשה על דברי רבי יוחנן ז' שנים, ריש לקיש אמר לרבי יוחנן ארי עלה מבבל, שמו אותו בשורה ראשונה ולא הקשה שום קושיא החזירו אותו עד שהגיע לשורה אחרונה, ואמר רבי יוחנן לריש לקיש ארי שאמרת נעשה שועל, ואמר רב כהנא שיהי רצון שבאותם שבעה שורות שהחזירוהו יהא במקום ז' שנים שאמר רב שלא להקשות על דברי רבי יוחנן והקשה על דבריו והחזירוהו לשורה ראשונה, רבי יוחנן הסתכל עליו וסבר שהוא מחיך וחלש דעתו ומת רב כהנא ואמרו לרבי יוחנן שכך נראה תמיד, רבי יוחנן אמר לנחש שהיה מקיף פי המערה של רב כהנא פתח פיך ויכנס הרב אצל התלמיד לא פתח, יכנס חבר אצל חבר לא פתח, יכנס תלמיד אצל רב ופתח, ביקש רחמים והחייהו ואמר רב כהנא אם אתה יכול לבקש רחמים שלא אמות עוד הפעם אם אקשה לך אעמוד לך בבית המדרש ואם לא לא אעמוד עוד אצליך, רב כהנא פשט כל הספיקות של רבי יוחנן, בתחילה אמר רבי יוחנן ותורה של בני ארץ ישראל היא ובסוף אמר ותורה של בני חוץ לארץ היא.

הבעלים שנגנב צריך להודיע כשיחזיר, לא הכירו הבעלים קודם שהיה חסרה ולאחר חזרה מנו את הצאן והיא שלימה פטור, ואם הטלה טלוא וניכר כשגנב וניכר כשהחזירו פטור אפילו לא מנו, **לשמואל** בין אם הכירו הבעלים בין לא הכירו אם מנו הבעלים פטור, **לרבי יוחנן** אם הכירו הבעלים ומנו אח"כ פטור לא הכירו הבעלים פטור אפילו לא מנו, **לרב חסדא** הכירו הבעלים מנין פטור לא הכירו הבעלים צריך להודיע כשמחזיר כיון שלמדה לצאת צריכה שמירה יפה.

דף קי"ח - ע"ב

המגביה שה מעדרו של חבירו כדי לגנוב והבעלים צעקו עליו ואינו יודע אם החזיר לעדרו ונגנב או מת השה הגנב חייב באחריות.

שומר שגנב מרשות עצמו על ידי שטען טענת גניבה או אבידה והחזירו מדעתו לרשות עצמו, לרבי ישמעאל לא כלתה שמירתו כשנעשה גנב עליה ומהני דעתו במה שהחזיר שם, **לרבי עקיבא** כלתה שמירתו ולא מהני דעת השומר אלא דעת הבעלים.

הגוזל את חבירו ולאחר זמן לקח ממנו מקח והבליע דמי הגניבה בתוך דמי המקח, לרבי יצחק הואיל ואדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה הרי הכיר בחזרה ודינו כמנה, וכן אם מנה הגזלן דמי המקח ושמו בתוך כיס הגזל, אבל אם מנה הגזלן דמי המקח בשעת פירעון המקח ונתנו ליד והגזלן השליך לכיס יש לתלות שלא מנה הכסף שבכיסו ולא ידוע לו שהחזירו, וכן אם מנו ונתנו לתוך כיסו והיו שם מעות אחרות ולא ידע כמה ואין ידוע לו בחזרה.

משנה . אין לוקחים מן הרועים דברים שאין בעל הבית מרגיש שהרועה מכרו ששמא גנבו מבעל הבית, כגון צמר, חלב, וגבינה בישוב, גדיים, עזים, גיזי צמר, תלושי צמר שנתלש מעט מעט, אבל לוקחים מהם בגדים תפורים שקנה בשינוי, וחלב וגבינה במדבר ואין דרך בעלים לילך שם וליתול, וארבעה צאן מתוך עדר של חמש וארבעה גיזי מתוך חמש, וי"א ארבעה מעדר קטן וחמישה מעדר גדול, ובהמות בריאות שעין בעל הבית תמיד עליהן מותר גם שלשה, **לרבי יהודה** אם גדילים בבית מותר גם בשני בהמות, ובכל אופן שאמר להטמין את המקח אסור.

אין לוקחים משומרי פירות עצים ופירות.

לוקחים מן הגנשים כלי צמר ביהודה וכלי פשתן בגליל ועגלים ממקום גידול עגלים שמוכרים לדעת בעליהם, ולוקחים ביצים ותרנגולים מכל אדם, וכל שאמרו להטמין אסור.

בבא קמא דף קי"ט . יום ה' פרשת כי תשא כ' אדר א' תשפ"ד

לקחת משומר פירות ואריס/ממון מסור/גוזל חבירו שווה פרוטה/מה שהכובס מוציא הרי זה שלו/

דף קי"ט - ע"א

מותר לקחת מאריס חבילי זמורות עצים ויין כיון ויש לו חלק בגוף הקרקע תולים שמוכר משלו.

שומרי פירות לוקחים מהם כשהם יושבים בפתח הגינה ומוכרים והסלים ומאזנים גדולים לפנייהם וכיון ומוכרים בפהרסיא לא גנבו, ואם אמרו הטמין אסור.

מותר לקנות מגזלן, לרב אם יהא הרוב משלו שהולכים אחר רוב, **ולשמואל** אפילו מיעוט משלו ותולים במיעוט וכן הורה רב יהודה.

ממון מסור, נחלקו אם מותר לאבד ביד מקל וחומר ממה שמותר לאבד גופו כל שכן ממון, או שאסור שמא יהיה לו זרע כשר וירשנו ונאמר 'יכין רשע וילבש צדיק'.

אריס של רב חסדא לא חילק כדין וסילקו רב חסדא וקרא עליו הפסיק 'וצפון לצדיק חיל חוטא' דרב חסדא נטל חלקו.

'כי מה תקות חנף כי יבצע כי ישל א-לוה נפשו' נחלקו אם היינו איבוד נשמה של גזל או של גזלן.

כל הגוזל את חבירו שווה פרוטה כאילו נוטל נשמתו ונפש בניו ובנותיו, ואפילו אם נותן דמים, ואפילו בדרך גרמא שמתוך ששאל הרג נוב עיר הכהנים שהיו מספקים מים ומזון לגבעונים מעלה עליו הכתוב כאילו המית הגבעונים.

אין לוקחים מן הנשים עבדים ותינוקות יינות שמנים

וסלתות שדרך האיש למכור, לאבא שאול מוכרת בד' וה' דינר כדי לעשות כפה לראשה ואין הבעל מקפיד, גבאי צדקה לוקחים מהם דבר מועט ולבני מחוזא שרשרות זהב וצמידים דבר מועט היא, ולוקחים מנשי בעלי בית הבד זיתים ושמן במידה מרובה ובפרהסיא שאין יכולים לעשות כן דרך גניבה, **ולרשב"ג** לוקחים מהם בגליל עליון גם במועט שהשמן שם ביוקר ומקפידים על דבר מועט ובעליהם מתביישים למכור על פתח ביתם.

דף קי"ט - ע"ב

משנה . מה שכובס מוציא מבגד צמר דבר מועט על ידי שטיפה הרי אלו שלו שאין בעל הבית מקפיד, ומה שהסורק מוציא הרי אלו של בעל הבית שחשוב הוא ואין הבעל הבית מוחל אם אין המנהג שהוא שלו, אבל לוקחים ממנו כר וכסת מלא מוכין שקנו בשינוי. **כובס נוטל שלשה חוטים ממין אחר שבסוף הבגד** שדרך האורג ליפות הבגד והם שלו, ואם היו החוטים גסים לוקח רק שתיים, אם היה הבגד לבן והחוטים היו שחורים מותר לקחת כולם.

לא יטיל הסורק יותר משלשה תפירות כשמותח כשהוא נסרק, ואיבעיא אם הוא שלשה בהולכה והבאה או הולכה והובאה חשוב כשני תפירות, בטלית העשויה לכל יום לא יסרוק הבגד לשתי אלא לערבו ובגד העשוי לכבוד וגוי סורק לשתי, מקום הבליטות נוטל במספרים ובטלית של כל יום משווהו לאורך, ובבגד שאינו נראה משווהו לרוחב.

לא לוקחים מגרדי צמר ששם לקונה שלא יצא הערב, גירין, פונקלין, שיורי פקיעות, ולוקחים מהם בגד אפילו מנומר שרגלים לדבר שגנוב הוא משום שקנה בשינוי.

אין לוקחים מן הצבע חתיכות קטנות מבגדים, תלושים של צמר, ולוקחים מהם בגד צבוע, טווי, ולבדי דוגמות של צמר צבוע.

הנותן עורות לעבדן מה שמקצע מן העור סביב והצמר התלוש מן העור הוא של בעל הבית וצמר העולה מן שטף המים הוא שלו כיון ודבר מועט הוא הבעלים מפקיר לו.

השלשה חוטים שהאורגים מניחים בסוף הבגד נחשבים למידת מלא קשר גודל שצריך להרחיק הציצית משפת הבגד, ויצחק בן יהודה נטל מהבגד ולא היה מצרף.

החייט ששייר את החוט כדי לתפור בו מלא חוט וחויץ למחט כמלא מחט, וחייט שהשווה תפירתו וקיצע הימנה מטלית שלשה על שלשה אצבעות הרי אלו של בעל הבית.

חרש הקבלן שמחליק נסרים בכלי קטן חתיכות הדקות שנופלות והיוצא מן המקדח הרי אלו שלו, ובכלי שנופלות ממנו חתיכות גסות וחתיכות הנופלות כשחותך עצים הרי אלו של בעל הבית, ואם היה שכיר יום אצל הבעל הבית הכל הוא של בעל הבית.

מסתתא אבנים אין בהם משום גזל.

המתקנים גידולים שיש להם ענפים וירקות תכופות יותר מדאי בזמן שהבעל הבית מקפיד עליהם יש בהם משום גזל.

שחת של חיטים ושעורים בעודם ירק במקומות שמקפידים יש בה משום גזל, ובמתא מחסיא מקפידים כיון שהוא מקום בהמות וצריכים מרעה טוב.

